

Маята – сметката е правилна – съотношението на офериранията цена към крайната е 5 : 1.

- На около 50 км от Пуно минахме през едно малко градче. Хората имаха естествени нужди и потърсихме нужното място – е, по-добре да не бяхме спирани. Но направеното показва, че човек може да се приспособи към всичко ☺.
- По тъмно сме в Пуно и Титикака. Хотелът е добър. Намерихме си ресторантче с

редовните перуански изпълнители, хапнахме си и по леглата – утре ни чакаше Титикака. Благодаря ти Алекс, благодаря ти Тигърче – ако не беше ти никога нямаше да ги видя тези красоти.

А Маята порастна с още една година днес.

20 юни 2017 г.

- Стандартна процедура – вече свикнахме – закуска и в автобуса. 15 минути и сме на брега на езерото. 30-40 корабчета са паркирани на пристана и чакат такива като нас. Нашето е второто от дясно – ама те са еднакви бе. В Перу където и искаш да отидеш ти е нужен местен лицензиран водач – така е и тук. Освен този, който се търкаля с нас от два дни се появява още едни – той ще гид само за езерото. Добре – няма проблем. Сядаме и той ни засипва с цифри, обяснения и истории. В другия край на езерото се виждат планините на Боливия – половината езеро е на Перу, другата на Боливия. Най-напред ще минем през тръстиките острови, а после ще плаваме до едно островче на два часа от брега. Добре – давай капитане !!! (той беше един местен индианец с криви зъби и хубав усмивка - с нашия водач си говориха на местния език – кечуа – добре звучи).
- Наближаваме тръстиката – има пропускателен пункт – ние сме си платили ☺. Обясняват ни как да поздравим местните хора, как да отговорим на техния поздрав: Kamisarakí – Waliki. А хората ни чакат на островите. Всяка лодка си знае пристана – няма мотане, няма застъпване – пазарът е разпределен предварително и всичко е ясно. Ние причалваме на „нашето“ островче и кметът на колонията, заедно с цялото племе ни посрещат. Среща ни и един малчуган – облечен в три ката дрехи и шапка – сложил си е

усмивка и ни маха – е докато бяхме далече от острова. После подложи ръчичка
Научили са го на всичко. Вижте го моля ??? За мене тази снимка стана един от
символите на тази страна. Тъжно и красиво. Дали така трябва да е, дали тези хора искат
да е така, ще се изменят ли някога нещата някога ??? Няма как да знаем....

- Сядаме върху основата на острова, местните ни заобикалят – бързо и точно – свикнали са. 90 % са жени. Всяка прави нещо – шие, плете, преде. Кметът вече ни разказва как се строи остров, как се закотвя, как се правят къщите върху него, хвали се с наличието на осветление, което идва от соларни панели – имат си и телевизори. Вече правят и по-малко деца – иначе преди било всяка година. Лекцията свършва, всяка жена хваща за ръката по двама от нас и ги води към една от къщичките – т.е. – това е една стая с площ около 9-10 кв.м.- просто място за спане, а след това на пазара. Има го задължително във всяка колония и да знаете - тук пазарлъка не върви – цените са твърди. Тези тук знаят, че идващите имат пари и не отстъпват. След това обявяват, че който иска може да си заплати и да се повози на техните тръстикови кораби. Хайде сега – дошли сме до тук и няма да се повозим – давай. В нашата лодка беше и мъника от посрещането – човъркаше нещо по пода и никой не се грижеше да него. Имаше една зелена „топка“ на носа си, която явно не правеше впечатление на никой, а на него не му пречеше. С Петьо сменихме за малко гребците – лодката вървеше без проблеми. Местните ни

похвалиха, че сме добри капитани и обратно на острова.

- Все пак нещата, които предлагат хората са красиви.

- Рита се появи пак – прегръдки, усмивки – а той какво мисли за мене – попита тя. От къде да знам какво е намислил онзи горе ??? Гонда Вода !!!
- Сядаме пак в корабчето и потегляме за острова. Защо на този остров – просто той е определен за нашата група – 2 часа в езерото. Малко на покрива на корабчето, малко вътре и после взех, че поисках да го покарам това корито – стана. Приятно беше ☺.

- Езерото е на 3812 метра – сладководно и все още живо. Дано местните успят да го запазят чисто.
- Пристигаме на острова – бавничко се качваме до центъра на единственото село и се оглеждаме от там – много е красиво !!! Водата е с хиляди оттенъци на синия цвят. Малките вълнички се преследват и все едно, че идват и се качват по склона на острова.